ALDENARDUM
1608 | 746.

CARMEN

Duci *Malburiensi*,

atum, Donatum, Dedicatumque

Anno Salutis Humanæ, 1708.

Dixitque tandem perfidus Hannibal:

Cervi, luporum præda rapacium,

Sectamur ultro, quos opimus

Fallere & effugere est Triumphus.

LONDINI:

Impensis J. Read, in Fleet-street. 1709.

ALDENARDUM CARMEN, &c.

VAndomius Gallorum acies, arma arma frementes,
Undique disponens, læta ipsem fronte serenat,
Et trepidantis equi luctantia colla retorquet.
Fictitius Britonum Princeps gestare comantem
Cristam, & lethales gaudet tractare sagittas.
Ingentes tollunt animos, & tela corusçant
Hostiles turmæ, Britonas clamore vocantes;
Magnanimæquæ tubæ, & Ludoicis Gloria magni,
Exacuunt Gallos, nunc non ignobile vulgus,
Scilicet agnorunt depastos febribus artus
Churchilli, & lento pectus male torrier igni.
Grande sonans bellum campo diffunditur atro,
Quem prope conspicuum tollit caput Aldernardum.
Ipsi Equites Peditesque tremunt: Malburius Heros,
Audito clamore virum, clangore tubarum,
Intempestivi subitanæ tædia morbi,
Et febrem mixta subridens increpat ira.
Spargis ubique faces, nunc in me spicula, febris
Invida, contorques; Homo sum, tua vulnera passus
Ingemui, & noctem insomnem, quasi longa, peregi,
Nunc sat habes laudis, satis hæc victoria morbo est.
Quid tibi cum Bello? tibi quid cum Martis alumnis?
Quin Bacchi socios sequeris; mea pectora Virtus
Accendit flamma, cito quæ compescere possit
Ignes, morbe, tuos.
I fuge, non longo vacat indulgere dolori,
Respicio, mihi quas partes commiserit Anna,
Quæ Conscriptorum fuerit sententia Patrum.
Si tibi fiat viam rapidis absumere flammis, Arma

Arma inter moriar, nec Gallis dicar inultus.
Dixit, & admonitu Febris perterrita fugit,
Horrorem adjungens ſocium, & cava flumina tranans,
Monteſque umbroſos, Lodoicis recta, petivit.
Imbellem exanguis Lodoicem perculit Horror,
Mens arſit præſaga mali, metuenſque futuri,
Amplexu molli dilectæ indulgit amicæ
Pallidus, & dubiis quærit ſolatia rebus.
Mainteniæ interea Febris ſic aure ſuſurrat: [que,
Fruſtra Hecaten, Solemque vocas, Noctemque Lacus-
Fruſtra Churchilli ſimulacrum fingis, & herbas
Miſces incendens flagranti viſcera tabe,
Mens invicto Illi eſt, noſtraque potentior arte.
Churchillus, feſſos ubi morbus lerhifer artus
Fugerat, atque novæ rediere in priſtina vires,
Reſpicit inſtantes Gallos, clypeumque ſiniſtræ
Gorgoneum inſertat, galeatumque ordinat agmen.
Armati hic Pedites, criſtis capita alta coruſci,
Conſiſtunt: Equites illic ſpumantia equorum
Ora renitentum preſſis ſedare lupatis.
Fluctuat ære novo campus, ſeges undique ferri
Horreſcit; pulcher Timor, & metuenda Voluptas.
Churchillus ſtipatum equitans, ceu flamma, peragmen
Hortaturque viros, & nomine quemque ſalutat.
Obſtupuere animis Galli, conteritus ipſe
Turbatis Vandomus equis; inſtructa caterva,
Duxque improviſus pavitantes terruit hoſtes,
Lætitia exultans nunc hos nunc proruit illos,
Immittitque fugam Gallis, atrumque timorem,
Fervidus & raptas fugientibus ingerit haſtas.
Parte alia imperii Decus & ſpes alma Britanni
Brunopolis Princeps oſtroque inſignis & auro
Oſtentat Gladium, qui longa in ſæcula tranſit,
Quemque ſuæ tradens quondam Fredericus Eliſæ
Protulit has voces, venturi oracula regni.
Chara mihi Conjux, patris ſis charior Anglis,

Hunc Gladium ſerves, quia me ſervaverat olim,
Et quantum potuit, puræ defenderat uſque
Relligionis onus, fata in meliora reponas:
Tradidit hunc natæ fidiſſima ſponſa Sophiæ,
Junonem inceſſu ſuperanti, animoque Minervam,
Hunc Enſem dedit Illa ſuo geſtare Nepoti.
Hinc domat hoſtiles turmas, dum ſpicula fundunt
Crebra, nivis ritu, ſtridentque haſtilibus auræ.
Interea Berrus, quo non præſtantior alter
Gallorum e ducibus, vibratam conjicit haſtam,
Perque latus durum, perque ilia tranſit equina,
Confoſſus telo ſonipes reſupinus arena
Calcitrat, & multo vitam cum ſanguine fundit.
Heroa exacuit laudis generoſa cupido,
Ardenteſque globos animis audacibus implet:
Nunc ait, O ſocii, veſtras effundite vires,
Mens ardet reſis infidam exſcindere gentem,
Ulſciſcique hoſtes, & dignas ſumere pœnas.
Dixerat: & Gallos ferro flammaque ſecutus
Proxima quæque metit gladio, ruit omnia late.
Pœnarum exhauſtum ſatis eſt, jam deſine, Princeps,
Pugnæ avidum & magno ſuccenſum laudis amore,
Arcitenens quondam Phœbus prohibebat Iulum:
Teque chorus Phœbi duro deſiſtere bello,
Uxorem querulam, patrioſque inviſere fines
Suadeat, immenſoſque relinquere cædis acervos.
Non ſemper Pietas venientia tela repellet,
Non Forma, Ingeniumve, aut claris Dextere factis.
Reſpice res bello varias: miſerere Parentis,
Cœleſtem tolerantis aquam, brumamque rigentem,
Candenteſque humeros cincti fulgentibus armis.
Vel Britonas, ſaltem vel Sponſam reſpice, quæ te
Auriferoque Tago, & gemmatis prætulit Indis.
Impiger Eugenius curſu telisque fatigat
Burgundum, celeremque pedem pede fervidus urget.
Tigrida ſic cervi, rabidum ſic agna Moloſſum,
Sic aquilam penna fugiunt trepedante columbæ.
Haud mora: Burgundus denſatum frondibus atris
In nemus effugit, latuitque ſub arbore rectus.
Omnia Vandalus metuit, ſtetit ore gelato,
Incertus peteretne fugam, ferrumne per oſſa
Exigeret, fidos an ſe transferret in hoſtes.
Prima alternanti potior ſententia viſa eſt.
Sylva eſt, quæ medio brumam conſervat in æſtu,
Incipit a plano, ſpatioſaque proſpicit arva,

Hic tremulæ ſalices, bellisque accommoda cornus,
Et partulæ quercus piceis capita ardua condunt
Nubibus, attrigeroque levant faſtigia cœlo.
Pieriæ lauri, & tumulos tectura capreſſus
Pendula gramineis præbent umbracula lectis.
Abditur hic precoris lupus inſidiator opimi,
In quem verſus erat notus feritate Lycaon,
Contemptorque Deum, qui nunc quoque ſanguine gaudet.
Cum Ducibus propere fugitan Vandomus opacam
Intrabat ſylvam, pavitantum tecta ferarum.
In medio latet antiqua & Berecynthia buxus,
Pallor ubi ſolio ſemper ſedet æger in alto,
Et triſtem humectat perfuſo flumine vultum,
Genua labant, ſaliſque fluet de corpore ſudor,
Arboreum tremuit ſolium, nemoroſaque ſylva.
Pallenti extemplo recubat ſub tegmine turba
Horreſcens: (non nunc tenebris audacia creſcit)
Sive Lepus moveat frondes, Zephyrove jubente
Sibilet arboreis aura interfuſa capillis,
Turba Ducum trepidat, Churchillum credit adeſſe.
O miſeri! vobis quæque eſt Malburius Aura.
Defeſſa ignavo ſolvuntur frigore membra
Burgundi, & queſtus an nubila rumpit inanes.
Qui triplicem noctem junxiſti Jupiter olim,
Hanc ſaltem condas denſa ferrugine nubis
Exoſam lucem, ne ſit ſuprema mihi lux.
In latebris mora ſit, forſan deſcendet ab alto
Inſperata ſalus, ſolita Ludovicius arte
Proſpiciet miſeris, qui natus rebus agendis
Sub pace infida crudelia tela retorquet.
Finierat: Fictus Princeps, lugubris & amens,
Maintenian incuſat crimenque caputque malorum.
O Maga! Quid tu me Regnum ſperare jubebas?
Nunc ubi certa fides, & ſuſquipedalia verba?
Armatam claſſem Britonum deducere ad oras
Suaſiſti, fruſtra: fulſit mihi gemmeus enſis,
Quo ſpoliandus eram, non quo metuendus ab hoſte.
O fortunatos, quos abduxere Britanni
Victores! ſaltem communi ſole fruuntur,
Aſt ego, qui jacto me claro Rege creatum,
In nemore umbroſa ſeptus caligine ploro
Vitam infelicem: ſic nos in ſceptra reponis?
Carmina nil proſunt, nil Licia concita rhombo?
Carmine Theſſalico jactaſti herbaque potenti
Elicere antiquis proavos te poſſe ſepulchris,
Credemus, ſi nos ad vitam a morte reducas.

Main-

Maintena heu! lubrico mentem turbata dolore
Per cœlum, haud aliter cœlo fruitura, ſerenum
Carpit iter, ſciſſa tanquam Diſcordia palla;
Horrentem puerum motis circumvolat alis,
Et graviter frendens ora indignantia ſolvit.
Tu qui te jactas regali ſtirpe creatum,
Hæccine vita juvat ſylveſtribus abdita luſtris
Idiſcreta feris? cape tela, animumque reſume.
Fortuna ignavis precibus, Numenque repugnant;
Aude aliquid magnum, neſcis quid ſydera donent.
Exhauſtis quondam terræque mariſque periclis
Tros Anchiſiades prendit fugientia regna.
Talia dum longo ſecum ſermone retexunt,
Irruit in ſylvas multo cum milite Ductor
Churchillus, ſternens turmas rotat horridus enſem
Fulminem, effuſo rorantur ſanguine Vepres;
Non, velut aura, Ille eſt, ſævit velut atra procella,
Aut inſtar torrentis aquæ, quæ pingula culta
Straverit, aſſiduos hominumque bonumque labores.
Prodita Vandomus Gandavi ad mœnia tendit,
Fictitius Princeps, Berruſque abdomine tardus
Non ſine Burgundo, queis tandem fictile pomum
Denotat Hoſpitium, ſub quo lare mucida forſan
Amphora ſervatur: (ſolita eſt namque Amphora curas,
Eluere, in Martemque iterum protrudere inermes)
Vulgareſque intrant humili ſermone tabernas.
O ſocii, profugis non unda neganda nec ignis,
Hoc petere humanum eſt, vobis generoſior Aura
Pectora ſi tangit, menſis apponite Bacchum,
Sperate & quæ ſint ſitientum munera Divum.
Annuitur votis: hoc illis debuit hoſpes
Proditur Anglorum, vix perfidus iſte putarat
Caupones belli reduces fore, ſtrata viarum
Sternentes armis, quæ mox ludibria fiant
Riſu indignanti pueris timidiſque puellis,
Has qui relliquias meliori laude refumant.
Fit ſtrepitus tectis, ſuccinctus curſitat hoſpes,
Dum famuli celeres oneroſaque fercula portant,
Optatumque merum, pleno ſe proluit auro
Cum Ducibus Berrus, narrare pericula gaudens,
Quæ meminiſſe juvat: dapibus menſiſque remotis
In tuto verax aperit præcordia Liber.
Burgundus (quis enim poſſit celare dolorem,
Sollicitoque animo ſatis atram obducere nubem?)
Sic ait, (haud credas ſimulata mente locutum)
Tallarde ante alios Ductor feliciot omnes,

Tutus odorifero tu hunc ſpatiaris in horto,
Inque novo ſpectas habitantes corrice Nymphas,
Quas fallax mutavit amor, vel cura Deorum.
Tu bene fugiſti, premerent cum tela Britannum,
Eugeniique manus, Churchilli & vivida virtus,
Gallorum turmas, quærentes morte ſalutem,
Et feſſa Iſtriacas jactantes corpora in undas,
Fulminibus Britonum quaſi ſit clementior amnis,
Excipit hinc Frater; mea ſtat ſententia tecum,
Tallardus vivit jam Rege beatior omni.
Vidi ego Churchillum, pugnæ nodumque moramque,
Et vidiſſe ſat eſt: quo turbine conjicit haſtam?
Quot fuſi cecidere duces? cecidere catervæ,
Ut ferro conciſa ſeges. Plus nominis horror,
Quam ferus enſis agit. Quod forti Numen in illo
Pectore ſit, dubito, ſed pectore Numen in illo eſt.
Quot quondam victis religavit vincula Gallis?
Et modo captorum ſequitur longiſſimus Ordo.
Ilium in Italiam portavit Troius heros,
Galliam in Angliacas portat Malburius oras.
Eugenius ceu flamma furit, calcatave ſerpens,
Suſcitat & ſævam nullo diſcrimine cædem.
Hic eſt quem ſprevit Lodoix? qua fraude catervas
Inſtruit armatas? ſic ſic metuendus Ulyſſes.
Churchilli Eugeniique manu victoria noſtra
Hæſit, & in multos veſtiga rettulit annos,
Si duo terra viros tales Argiva tuliſſet,
Tot nunquam Atrides torvo miſiſſet Achilli
Munera, Troja Deos citius doluiſſet iniquos.
Vidiſtin' Overkirkum? quæ gratia vultus?
Neſtora conſiliis, qui Neſtora vincit & annis.
Non ætate labat, jaculo ut percuſſa leæna
Deſævit victor, non illum Sirius ardor,
Brumave Riphæo ſtridens Aquilone retardat.
Lætitia exultans & luce coruſcus ahena
Brunopolis Princeps ſubita ſpe fervidus arſit,
His manibus jaculum vibratum in pectora miſit
Inſultantis equi, fuſam calcavit arenam
Indignans Sonipes; ruit Imperterritus Ille,
Et conjuratas accendit voce catervas,
Huc illuc rapidus fertur, ruere, ardet ubique
Lethifer, & vaſtis offert ſe impune periclis.
Dixerat: inde imo Vandomus pectore voces
Edidit heu! luctus præmuncia ſigni futuri.
Dum nocte heſterna ſerpſit quaſi ſomnus anhelo,
Et vigil forſan: (nam quis dormire valeret?)

Sonni

Somnia luſerunt animum volantibus umbris.
Ante oculos Scaldis nitidis argenteus undis
Volvere viſus equas, rivo nociturus amœno,
Quin ſubito refluens turbatuſque horruit æſtus.
Churchilli inter aquas inviſa recurrit imago, &
Fato neſcio quo Galli ſine cæde ſubacti.
Egregium aſpicio Bavarum, variaque corona
Bruxellas cingi, circum volitantia tela,
Horrendumque ignes ſtrident: pugna aſpera ſurgit.
Bis verſos Britones egere ad mœnia Galli,
Bis rejecti armis fugerunt terga regentes:
Tertia ſed poſtquam congreſſæ in prælia vires,
Directaque acies; Churchillum inſtare frementem
Nuncia fama tulit, Gallos terroribus implens.
Nullus tum Bavarus, non agmina, tela, nec ignes,
Quin vacuo in campo levis heus! evanuit ardor.
Hæc ubi vidiſſem, dejecti venit imago
Bouffleri, ora modis tollentis pallida mœſtis.
Hei mihi qualis erat! barbam dextramque tremente
Horrui, & incepi mœſtam hanc exprimere vocem.
Gloria turmarum, ſpes & fidiſſima Galium,
Ut te poſt varios hominumque urbiſque labores
Conſpicimus? cur hæc contracta ſeria frontis?
Terque quaterque manu pectus Bouffierus honeſtum,
Et canos fœdans crines proh Jupiter! inquit,
Hoſtis habet muros: non vaſta pericula cernis,
Quæ te circumſtant? Quin ſomnum ducere poſſis?
Magnanimi everſa Britones dominantur in arce,
Sat Regi Patriæque datum: mihi Gallia teſtis,
Tuque ſimul Lodoix, ſi diruta mœnia poſſent
Defendi Gladio, certe Hoc defenſa fuiſſem.
Finierat. Poſthac viſa eſt mihi Gallica pubes
Ducto rempue ſequi, largoſque effundere fletus.
Durum eſt. Sed quid non finxerunt ſomnia, quid non
Finxit Imago mali, Plutonia regna pererrans
Gallorum in fatum, quæ porta evaſit eburna?
Somnio credat Anus, mitte has de pectore curas,
Berrus ait, cape Mœnii Carcheſia Bacchi.
Quid ſi vincamur? non nos ſemel agmine verſo
Funditus occidimus, miſeros meliora ſequentur.
Dum Galli variis ducunt ſermonibus horas,
Et vino fallunt curas, Malburius urbi
Improviſus adeſt, turmaſque in prælia mittit.
Pulverulenta Duces latam daut terga per urbem
Galli, & quadrupedes ferrata calce fatigant.